

18 Φεβρουαρίου 2018.

Εἰς τήν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς.

Ματθ. 6, 14 – 21.

«Σήμερον μνεΐαν ποιούμεθα τῆς τοῦ Παραδείσου ἐξορίας τοῦ Ἀδάμ».

Μ' αὐτὴ τὴ φράση ὑποδηλώνει ὁ Συναξαριστὴς τῆς σημερινῆς ἡμέρας τὸ περιστατικὸ πού μᾶς βάζει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία νά θυμηθοῦμε σήμερα, γιὰ νά διδαχθοῦμε καταλλήλως καί νά ρυθμίσουμε τὴν ἔνταση τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγώνα, ὁ ὁποῖος ξεκινάει ἀπὸ αὐριο, καθὼς ἀρχίζει ἡ εὐλογημένη περίοδος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἡ ἐξορία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Παράδεισο πραγματοποιήθηκε στό πρόσωπο τοῦ Ἀδάμ, ἀλλὰ ἀνακλήθηκε στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀδάμ ἐξόρισε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν τρυφή καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Παραδείσου καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ξαναεισήγαγε σ' αὐτὴ τὴν ἀτέρμονη χαρὰ. Ὁ Ἀδάμ ἔδιωξε ὅλο μαζί τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὸν Παράδεισο, διότι μετέδωσε τὸ μικρόβιο τῆς ἀνυπακοῆς καὶ τῆς ἁμαρτίας σ' ὅλους τοὺς ἀπογόνους του. Ἐχασαν,

λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι τόν Παράδεισο χωρίς νά ἔχουν τήν εὐκαιρία τῆς ἐπιλογῆς, μόνον καί μόνον ἐπειδή εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ. Ὁ Χριστός ἀνοίγει τήν πόρτα τῆς σωτηρίας καί τοῦ Παραδείσου ὁμοίως γιά ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος, ἀλλά δίνει στό κάθε πρόσωπο τήν εὐκαιρία νά διαλέξει ἐλεύθερα ἂν θά περάσει αὐτή τήν πόρτα ἢ ἂν προτιμάει νά μείνει ἔξω ἀπό τό χῶρο τῶν σεσωσμένων.

Ἡ ἐξορία τοῦ Ἀδάμ ἀπό τόν Παράδεισο εἶναι τό τραγικώτερο περιστατικό τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Καθώς ἐξορίζεται ὁ προπάτοράς μας ἀπό τόν Παράδεισο, εἰσάγεται στή ζωή μας ὁ πόνος, ἡ φθορά, ἡ ἀρρώστια καί ὁ θάνατος. Ποιά εἶναι λοιπόν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἐξορίας; Ποιό εἶναι τό λάθος τοῦ Ἀδάμ, πού τόν ἔδιωξε μακριά ἀπό τή χαρά; Ποιό εἶναι τό περίφημο προπατορικό ἀμάρτημα, στό ὁποῖο δυστυχῶς γλιστροῦμε ὅλοι μας, ἀκόμη καί ἂν ἡ ζωή μας διαρκεῖ λίγα λεπτά σ' αὐτόν τόν κόσμο; Τό μεγάλο λάθος τοῦ Ἀδάμ ἦταν ἡ λησμοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωή τοῦ Παραδείσου ἦταν μία ζωή συνεχοῦς ἐπικοινωνίας τοῦ δημιουργήματος μέ τό Δημιουργό του. Παρασύρεται ὁ Ἀδάμ ἀπό τό Σατανά καί ξε-

χνάει για λίγο τό Θεό. Δέχεται ν' ανοίξει συνομιλία μέ τό Διάβολο καί διακόπτει τή συνομιλία του μέ τό Θεό. Μέ τό πού διακόπτει λοιπόν αὐτή τή θεϊκή ἀδολεσχία καί λησμονεῖ τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, συλλαμβάνεται μέσα στήν πονηρή παγίδα τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς ἀνυπακοῆς καί διαπράττει τήν πρώτη παραβίαση τοῦ θεϊκοῦ θελήματος. Αὐτό τό πρῶτο λάθος του τόν ἀπομονώνει ἀπό τό Θεό, ἐπειδή μένει ἀμετανόητο καί ἀνεξομολόγητο, παρόλο πού ὁ Θεός δίνει στόν πρωτόπλαστο τή μεγάλη εὐκαιρία τῆς ἐπιστροφῆς καί τῆς μετάνοιας.

Μᾶς βάζει, λοιπόν, σήμερα ἡ Ἐκκλησία νά θυμηθοῦμε αὐτό τό τραγικό πάθημα τοῦ προπάτορός μας, γιά νά διδαχθοῦμε ἀπό αὐτό καί νά κερδίσουμε ἐμεῖς ὅ,τι ἔχασε ἐκεῖνος. Ἐπειδή εἴμαστε ὅλοι φορεῖς αὐτῆς τῆς λησμοσύνης τοῦ Θεοῦ, ἔρχονται στιγμές πού ξεχνᾶμε τό Δημιουργό μας καί αὐτονομούμαστε ἀπό Ἐκεῖνον. Προσπαθοῦμε νά βροῦμε μόνοι μας τήν εὐτυχία καί τήν ὀλοκλήρωση. Μπλεκόμαστε μέσα στά βρώμικα μονοπάτια τῆς ἀνυπακοῆς. Νομίζουμε ὅτι μέ τίς δικές μας δυνάμεις

θά κερδίσουμε ὅ,τι ἐπιθυμοῦμε καί ὅ,τι ὀνειρευόμαστε.

Ὁ Παράδεισος παραμένει μιά νοσταλγική ἀνάμνηση γιά ὅλους μας. Γίνεται ἀντικείμενο πόθου καί ἀναζήτησης, ἀλλά δέν ξέρομε πῶς θά τόν βροῦμε καί πῶς θά τόν κατακτήσουμε. Ἔρχεται λοιπόν ἡ σημερινή Κυριακή, γιά νά μᾶς ὑπενθυμίσει πῶς ἐμεῖς, «τοῦ Παραδείσου οἱ ναυαγοί», μποροῦμε νά ξαναβροῦμε τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς γιά τή χαμένη μας πατρίδα.

Μέσα στή δύσκολη ἐποχή μας, μέ τούς τόσους πειρασμούς καί τίς ἀμέτρητες προκλήσεις, καλούμαστε ἀπειράριθμες φορές κάθε ἡμέρα νά ἐπιλέξουμε ἀνάμεσα στήν ἐπιστροφή πρὸς τήν πατρίδα ἢ στό νά μείνουμε ἐδῶ, στόν τόπο τῆς ἐξορίας. Δυστυχῶς σέ πολλούς ἀρέσει ἡ ἐξορία. Ὅπως οἱ Ἑβραῖοι ἔμαθαν τά «σκόρδα καί τά ὀκρόμματα» τῆς Αἰγύπτου καί τούς ἄρεσαν, ἔτσι κι ἐμεῖς συνηθίσαμε τά φτηνά καί χαμερπή αὐτοῦ τοῦ κόσμου καί ξεχάσαμε τά ἀκριβά καί πολύτιμα ἀγαθά τῆς πραγματικῆς μας πατρίδας. Μάθαμε νά διασκεδάζουμε μέ τή λάσπη καί νά χορταίνουμε μέ χαρούπια. Γελᾶμε, ἀλλά δέν εἴμαστε

εὐτυχισμένοι, τρώμε, ἀλλά εἶμαστε πεινασμένοι, πίνουμε πολύ, ἀλλά διψᾶμε περισσότερο, διαβάζουμε καί παίρνουμε πτυχία, ἀλλά αἰσθανόμαστε ἀκόμη πιό πολύ τήν ἄγνοιά μας, κάνουμε γνωριμίες, ἀλλά δέν ἔχουμε φιλίες, μιλάμε μέ πολλούς, ἀλλά εἶμαστε μόνοι. Πῶς θά ξεφύγουμε λοιπόν ἀπό αὐτή τήν τραγικότητα τῆς ἐξορίας μας; Πῶς θά ξαναβροῦμε τόν προσανατολισμό μας πρὸς τήν πραγματική μας πατρίδα;

Εἶναι ἀπλό. Ἄς κάνουμε τά ἀντίθετα ἀπό ὅ,τι ἔπραξε ὁ Ἀδάμ καί θά ἐπιστρέψουμε ἐκεῖ ἀπ' ὅπου μᾶς ἔδιωξε ἐκεῖνος. Ὁ Ἀδάμ λησμόνησε τό Θεό. Ἐμεῖς ἄς ἔχουμε συνεχῶς μέσα μας ζωντανή τή μνήμη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός γι' αὐτό ἦλθε ἀνάμεσά μας. Ἦλθε καί μᾶς μίλησε, μᾶς δίδαξε τήν ἀρετή, τήν ἐπιστροφή, τή μετάνοια, τήν ἐλευθερία καί τή χαρά. Ὁ Χριστός ἦλθε καί ἔφερε στόν κόσμο τήν ἀγάπη, διότι ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πραγματική μνήμη τοῦ Θεοῦ. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀγαπάει τό συνάνθρωπό του, τόσο κρατάει μέσα του ζωντανή τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ὅσο ἔχει μέσα του το Θεό, τόσο καί περισσότερο ἀγαπάει τό συνάνθρωπό του. Ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει

ν' αγαπάει, καθώς συγχωρεί. Όσο συγχωρεί τόσο αγαπάει και όσο αγαπάει τόσο θεώνεται και όσο θεώνεται τόσο ή επιστροφή του και ή έγκατάσταση στον Παράδεισο γίνεται μόνιμη και αδιάπτωτη.

Ό σοφός άνθρωπος διδάσκεται από τά λάθη του. Ό σοφώτερος, όμως, διδάσκεται από τά λάθη τών άλλων. Έμεις, ως πραγματικά σοφοί και έξυπνοι, άς διδαχθοῦμε από τό λάθος του Άδάμ. Άς μήν επαναλάβουμε τό δικό του λάθος. Άς κρατήσουμε μέσα μας ζωντανή τή μνήμη του Θεοῦ μέ τήν αγάπη πρός τό συνάνθρωπο και άς ελπίσουμε ότι μέ τή συγγνώμη πού δίνουμε στους άλλους και μέ τή συγγνώμη πού ζητοῦμε από τό Θεό και από τούς άλλους θ' άξιωθοῦμε νά χαροῦμε τήν επιστροφή μας στό μακάριο κήπο τῆς Έδέμ. Άμήν.